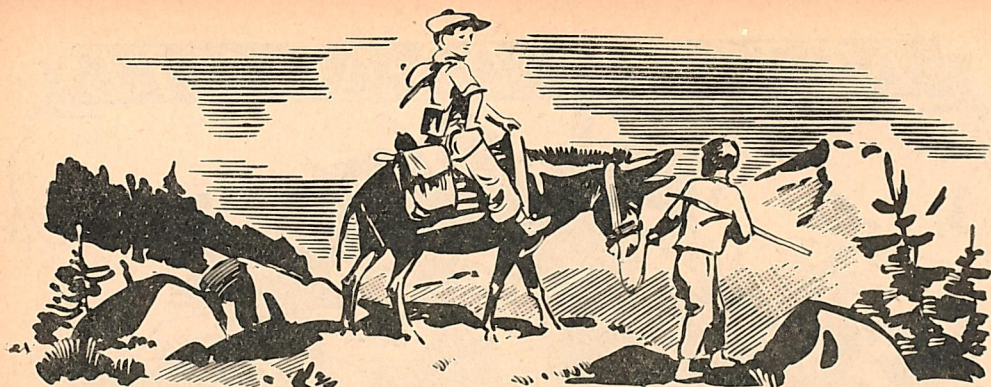

ВЪ ПИРИНЪ

Още щомъ пжтътъ изви къмъ първитъ кжши на градчето, Зарю дигна глава, погледна право насреща и хлъзна смаянъ:

— Хи-и-и!...

Никога до днесъ той не бѣ виждалъ такова чудо! Задъ градеца, извишена въ чистото синьо небе, оградена долу отъ зеленъ поясъ, се издигаше високо-високо една сиво-бѣла планина — съ безброй остри, насѣчени или обли чукари, гладки и стрѣмни като стени, по чийто върхове блестѣше тукъ-тамъ снѣгъ. Тя приличаше на нѣкаква огромна черква отъ бѣлъ камъкъ, мълчалива, издигната чакъ до самия Богъ, и заемаше половината небе.

Нѣкой се обади тихо:

— Пиринъ!...

После, когато потеглиха за хижата, планината се приближи, стана по-разлята, и дълбоки урви набраздиха тѣлото ѝ.

Бѣха пазарили коне и едно магаренце за него — низко, черничко, умислено. И когато братъ му и вуйчо му отминаха напредъ съ останалата дружина, Зарю се видѣ на опашката възседналъ магаренцето, на което бѣ натоварилъ и раницата си. Само фотографическия апаратъ, който му бѣха подарили за нова година, бѣше праметнатъ презъ рамото му.

Отстрана вървѣше, накуцвайки съ едина си кракъ, босо, сиромашки облѣчено момченце, съ прчка въ ржка, и отвреме навреме шибваше магарето.

— Ти кжде отивашъ? — попита го Зарю.

— Азъ ли? — усмихна се момчето. — Ами че съ васъ. Азъ ще те водя. Магарето е мое.

Зарю го изгледа.

— Какъ ти е името? — попита той.

— Кирилъ... Кири — отвърна другиятъ.